

D E C I Z I E

cu privire la respingerea cererii de apel declarată Derghiliov Alexandr prin intermediul avocatului Bălănuță Ion.

în cadrul cererii de chemare în judecată depusă de BC „Moldova-Agroindbank" SA către Derghiliov Alexandr privind încasarea datoriei contractuale şi cheltuielilor de judecată, prin care cererea a fost admisă,

împotriva hotărârii Judecătoriei Soroca (sediul Florești) din 05.06.2026,

Dosarul nr. 2a-845/2026
PIGD nr. 2-26048205-03-2a-24072026

Prima instanță: Judecătoria Soroca (sediul Florești) (judecător Ramona Moșneguțu)

13 noiembrie 2026, mun. Bălți
Textul corespunde originalului

Examinând, fără citarea părţilor, cererea de apel declarată de Derghiliov Alexandr

Curtea de Apel Nord, în completul compus din:
Stanislav Grosu*, Preşedinte,*
Alina Țihonschi,
Mariana Sajin, *judecători*

A constatat următoarele:

La data de 16 aprilie 2026, BC „Moldova-Agroindbank" SA s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Derghiliov Alexandru, privind încasarea datoriei contractuale.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că, Derghiliov Alexandr a beneficiat de credit de la BC „Moldova Agroindbank" SA, conform contractului de credit nr. MB24134547/800 din 10.10.2024 în sumă de 138 000,00 lei.

Potrivit conform pct. 3.1 din contractul de credit, condiții generale, dobânda la credit este fixă pe toată perioada de valabilitate a contractului de credit, iar valoarea sa inițială este stabilită în condiții particulare. Iar potrivit pct. 4.1 din contractul de credit, condiții generale, debitorul rambursează în mod solidar, Creditul, Dobânda şi precum şi alte plăţi sub formă de plăţi lunare conform graficului plăţilor din contract. Potrivit punctului 4.3 din contractul de credit condiţii generale, debitorul va asigura lunar, până la data indicată în graficul plăţilor alimentarea contului curent cu mijloace financiare necesare şi suficiente în scopul efectuării achitării plăţilor lunare.

Conform punctului. 4.1 din contractul de credit condiţiile particulare, pentru utilizarea creditului, se aplică dobândă fixă, care la data încheierii contractului constituie 9.2 puncte procentuale. Iar potrivit punctului 4.2 din contractul de credit condiţii particulare, Dobânda pentru utilizarea creditului se calculează de creditor zilnic, reieşind dintr-o durata de 365 zile a unui an calendaristic. Dobânda se calculează la soldul creditului, începând cu data de acordare a creditului şi până la rambursarea lui integrală.

Conform punctului 8.1 din contractul de credit condiţii particulare, în cazul nerambursării de către debitor a sumei creditului în termenele și sumele stabilite în graficul plăților, creditorul va fi în drept să calculeze și să încaseze o penalitate în mărime de 0,15 % aplicată la suma creditului restant, pentru fiecare zi de neachitare în termen, însă să nu depăşească valoarea stabilită de legislaţia în vigoare. Penalitatea se calculează numai asupra sumei de bază a obligaţiei pecuniare (sumei principale/creditului).

Derghiliov Alexandr nu-și onorează obligațiile contractuale asumate conform contractului menționat, încălcând astfel prevederile contractuale de credit.

Reclamanta l-a notificat pe debitor, expediind în adresa acestuia reclamația, prin care a solicitat achitarea integrală a datoriei față de bancă, însă reclamația băncii nu a fost satisfăcută.

La situația 07.04.2026, datoria lui Derghiliov Alexandr față de bancă, aferentă contractului de credit menționat, constituia suma de 116 552,70 lei, format din creditul în termen -105 525,77 lei, credit restant-7 757,93 lei, dobânda neachitată-2 829,55 lei, penalitatea 439,45 lei.

Reclamantul a solicitat încasarea de la pârâtul Derghiliov Alexandr a datoriei în mărime de 116 552,70 lei, a taxei de stat în mărime de 4 046,55 lei, a taxei de timbru în sumă de 200 lei și a cheltuielilor judiciare suportate de reclamant pe parcursul examinării prezentei cereri de chemare în judecată.

Prin încheierea Judecătoriei Soroca (sediul Florești) din 22.04.2026, cererea de chemare în judecată a SA „MAIB” către Derghiliov Alexandr privind încasarea datoriei contractuale şi cheltuielilor de judecată, a fost acceptată în procedura cererilor cu valoare redusă/scrisă/.

Prin cererea din 15 mai 2026 BC „MAIB”SA şi-a concretizat cerinţele solicitând instanţei de judecată încasarea de la Derghiliov Alexandr, în beneficiul BC „MAIB” SA, a datoriei în sumă de 116 552,70 lei, a cheltuielilor privind achitarea taxei de stat li taxei de timbru în sumă de 4 246,00 lei, 285 lei, pentru citarea publică a pârâtului şi a cheltuielilor de executare a încheierii de asigurare a acţiunii în sumă de 2 535,00 lei.

Poziţia instanţei de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Soroca (sediul Florești) din 05.06.2026, cererea de chemare în judecată a fost admisă:

- ✓ S-a încasat de la Derghiliov Alexandr a.n.***** IDNP *****în beneficiul Băncii Comerciale „MoldovaAgroindbank” Societate pe Acțiuni, în temeiul contractului de credit nr. MB24134547/800 din 10.10.2024 datoria contractuală în mărime totală de 116 552, 70 (una sută șaisprezece mii cinci sute cincizeci și doi, 70) lei;

✓ S-a încasat de la Derghiliov Alexandr a.n.***** IDNP *****în beneficiul Băncii Comerciale „MoldovaAgroindbank” Societate pe Acțiuni cheltuielile cu titlu de taxă de stat și taxă de timbru în mărime de 4246 /patru mii două sute patruzeci și șase, 55) lei, cheltuielile de executare în mărime de 2535/două mii cinci sute treizeci și cinci) și 285/două sute optzeci și cinci/lei pentru citarea publică a pârâtului;

✓ S-a menținut măsura de asigurare a acțiunii aplicată prin încheierea Judecătoriei Soroca sediul Florești din 22.04.2026 care își va păstra efectul până la executarea hotărârii judecătorești.

Solicitarea apelantului:

La data de 18.06.2026 (potrivit dății indicate pe plicul ce conținea cererea de apel nemotivată), Derghiliov Alexandr prin intermediul avocatului Bălănuță Ion a contestat hotărârea primei instanțe, exprimându-și dezacordul cu aceasta.

Potrivit art.362 alin.(1) Cod de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

Dispozitivul hotărârii a fost pronunțat la data de 05.06.2026, astfel, apelul din 18.06.2026 a fost declarat în termen.

Argumentele părţilor:

În motivarea apelului, apelantul a menţionat că prima instanță nu a ținut cont de calitatea de consumator a pârâtului Derghiliov Alexandr și de calitatea de profesionist a reclamantului BC „MAIB” SA, contrar prevederilor art. 3 din Codul civil.

Susține că instanța nu a luat în considerare faptul că prevederile contractuale nu au fost negociate individual, fiind abuzive, inclusiv pct. 3.1. din Condițiile standard și pct. 4.1. din Condițiile particulare, în partea ce prevăd obligația de plată a dobânzii în mărime de 9,2% anual, precum și pct. 8.2. din Condițiile standard și pct. 8.1. din Condițiile particulare, în partea ce prevăd obligația de plată a penalității în mărime de 0,15% pentru fiecare zi de întârziere, din Contractul de credit bancar nr. MB24134547/800 din 10.10.2024.

În acest sens, apelantul face trimitere la prevederile art. 1069 alin. (1) din Codul civil, potrivit cărora o clauză propusă de una dintre părți nu este negociată individual dacă cealaltă parte nu a putut să-i influențeze conținutul, în special atunci când aceasta a fost elaborată anticipat, indiferent dacă face parte sau nu din clauzele standard.

De asemenea, invocă dispozițiile alin. (2), (3), (4) și (6) ale aceluiași articol, subliniind că simpla selectare a unei clauze din mai multe variante propuse nu presupune negocierea individuală, că o clauză inclusă în condițiile standard se prezumă a nu fi fost negociată individual, iar într-un contract încheiat între un profesionist și un consumator se prezumă că respectivele clauze au fost propuse de profesionist și nu au fost negociate individual.

Totodată, apelantul face trimitere la art. 1072 alin. (1) din Codul civil, potrivit căruia, într-un contract dintre un profesionist și un consumator, clauza care nu a fost negociată individual se consideră abuzivă dacă este propusă de profesionist și dezavantajează considerabil consumatorul, contrar cerințelor bunei-credințe.

În același context, invocă art. 1077 alin. (1) pct. 3) din Codul civil, care califică drept abuzive clauzele nenegociate individual prin care consumatorul este obligat să respecte prevederi cu care nu a avut posibilitatea reală de a se familiariza înainte de încheierea contractului, precum și art. 1079 din Codul civil, care prevede că anumite clauze sunt considerate abuzive chiar dacă au fost negociate individual cu consumatorul.

Suplimentar, apelantul invocă prevederile art. 3 și art. 6 § 1 din Directiva nr. 93/13/CEE, menționând că o clauză contractuală care nu a fost negociată individual este abuzivă atunci când, contrar cerințelor bunei-credințe, creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și

obligațiile părților, în detrimentul consumatorului. De asemenea, susține că respectivele clauze abuzive nu creează obligații pentru consumator.

Raportând aceste dispoziții la circumstanțele cauzei, apelantul menționează că respectivul contract de credit a fost încheiat chiar în ziua în care consumatorul Derghiliov Alexandr s-a adresat pentru acordarea creditului, ceea ce demonstrează că prevederile contractuale referitoare la plata dobânzii și a penalității nu au fost negociate. În opinia sa, BC „MAIB" SA utilizează același tip de contract pentru o multitudine de clienți, consumatorul având doar posibilitatea de a-l accepta sau de a-l refuza.

În acest sens, apelantul susține că reclamantul BC „MAIB" SA nu a prezentat nicio probă care să demonstreze negocierea individuală a clauzelor contractuale, iar simplul fapt al semnării contractului de către consumatorul Derghiliov Alexandr nu constituie un temei suficient pentru a concluziona că prevederile acestuia au fost negociate în mod efectiv.

Or, semnarea contractului în aceeași zi în care a fost depusă cererea de acordare a creditului, în lipsa unei negocieri reale a clauzelor referitoare la mărimea dobânzii, penalității și altor condiții, nu poate fi apreciată drept o negociere efectivă a contractului.

Astfel, apelantul reține că respectivul contract de credit a fost încheiat în baza unor formulare standard, preformulate anticipat de către profesionistul BC „MAIB" SA, consumatorul Derghiliov Alexandr negociind doar valoarea și obiectul actului juridic, dar nu și condițiile acestuia, având unica posibilitate de a accepta sau de a refuza semnarea lui.

În opinia apelantului, caracterul negociat al contractului nu poate fi dedus din simpla sa semnare, întrucât părțile nu se aflau pe poziții de egalitate, nici în ceea ce privește cunoștințele de specialitate, nici în ceea ce privește puterea de negociere.

Astfel, intimatul BC „MAIB" SA avea calitatea de profesionist în domeniul acordării creditelor, în timp ce consumatorul Derghiliov Alexandr era o simplă persoană fizică, lipsită de posibilitatea de a negocia în cunoștință de cauză condițiile contractuale.

În plus, apelantul relevă că acordul consumatorului Derghiliov Alexandr la încheierea contractului de credit a fost exprimat în contextul unei stări de constrângere financiară, de care profesionistul BC „MAIB" SA ar fi profitat, impunându-i obligații excesive și plasându-l într-o poziție defavorabilă.

Totodată, subliniază că negocierea directă cu consumatorul nu poate fi echivalată cu simpla prezentare a pachetului de servicii de către creditor și cu îndeplinirea obligației de informare, aceasta presupunând posibilitatea efectivă a împrumutatului de a studia și de a modifica prevederile contractuale.

Un alt argument invocat de apelant în susținerea caracterului nenegociat al contractului vizează nerespectarea, în faza precontractuală, a dispozițiilor art. 16 lit. c) din Legea nr. 105 din 13.03.2003, coroborate cu art. 5 din Legea nr. 202/2013. În acest sens, susține că BC „MAIB" SA nu i-a furnizat consumatorului Derghiliov Alexandr informațiile precontractuale cu suficient timp înainte de încheierea contractului, respectiv cu cel puțin 15 zile calendaristice înainte, acestea fiind prezentate chiar în ziua încheierii contractului de credit.

Prin urmare, apelantul consideră că respectivul contract nu întrunește cerințele de transparență, intangibilitate și previzibilitate a efectelor clauzelor contractuale, motiv pentru care, prin prisma art. 1071 alin. (2) din Codul civil, acesta urmează a fi considerat abuziv doar în temeiul încălcării obligației de transparență. În susținerea acestui argument, face trimitere la cauza C-472/23, Lexitor sp. z o.o. împotriva A. B. S.A., soluționată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene la 13.02.2025, în care s-a concluzionat că, în cazul încălcării obligației de informare, atunci când aceasta afectează capacitatea consumatorului de a aprecia întinderea

angajamentului său, banca poate fi privată de dreptul la dobânzi și costuri.

În consecință, apelantul susține că consumatorul Derghiliov Alexandr nu a negociat și nici nu a avut posibilitatea reală de a negocia sau de a se familiariza cu condițiile contractuale, motiv pentru care clauzele prevăzute la pct. 3.1. din Condițiile standard și pct. 4.1. din Condițiile particulare, referitoare la obligația de plată a dobânzii, precum și cele prevăzute la pct. 8.2. din Condițiile standard și pct. 8.1. din Condițiile particulare, referitoare la obligația de plată a penalității, urmează a fi considerate abuzive.

În continuare, apelantul invocă prevederile art. 1077 alin. (1) pct. 6) Codul civil, potrivit cărora sunt abuzive clauzele nenegociate individual care au ca obiect sau efect solicitarea de la consumatorul care nu și-a executat obligația fără justificare a unei penalități disproporționate în raport cu prejudiciul cauzat prin neexecutarea obligațiilor contractuale. De asemenea, face trimitere la pct. 1 lit. e) din anexa la Directiva nr. 93/13/CEE, care califică drept abuzive clauzele contractuale prin care se solicită consumatorului care nu și-a îndeplinit obligația să plătească o sumă disproporționat de mare drept compensație.

Totodată, apelantul invocă art. 15 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 202 din 12.07.2013 privind contractele de credit pentru consumatori, în redacția în vigoare la data semnării contractului de credit, potrivit căruia se interzice aplicarea ratei dobânzii anuale specificate în contractul de credit dacă aceasta depășește 50%, iar toate celelalte plăți aferente, inclusiv comisioanele, taxele, penalitățile, dobânzile de întârziere și orice alt tip de plată, cu excepția dobânzii, nu pot depăși 0,04% din valoarea totală a creditului pentru fiecare zi de credit, raportată la termenul de utilizare efectivă a acestuia de către consumator.

În acest context, apelantul menționează că, potrivit pct. 8.2. din Condițiile standard și pct. 8.1. din Condițiile particulare ale contractului de credit bancar, penalitatea de întârziere stabilită de BC „MAIB” SA constituie 0,15% din suma creditului restant pentru fiecare zi de neachitare în termen. Astfel, consideră că mărimea penalității contractuale depășește limita legală prevăzută de art. 15 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 202/2013 și este disproporționat de mare în raport cu prejudiciul cauzat creditorului prin neachitarea în termen a creditului restant, plasând consumatorul într-o situație economică nefavorabilă și producând efecte negative asupra patrimoniului acestuia. În opinia apelantului, respectivele clauze dezavantajează considerabil interesele patrimoniale ale debitorului.

De asemenea, apelantul face trimitere la art. 32 din Legea nr. 105 din 13.03.2003 privind protecția consumatorilor, potrivit căruia consumatorii au dreptul de a fi informați complet, corect și precis asupra caracteristicilor produselor și serviciilor oferite de agenții economici, astfel încât să poată face o alegere rațională, conform intereselor lor, între produsele și serviciile disponibile și să le utilizeze în deplină securitate. În același sens, invocă art. 33 alin. (1) și (2) din aceeași lege, care reglementează modalitatea de informare a consumatorilor și interzic prestarea serviciilor în lipsa unor informații complete, veridice și corecte, prezentate în limba română sau în limbile română și rusă.

Suplimentar, apelantul face trimitere la art. 10 alin. (3) lit. l) din Legea nr. 202/2013, potrivit căruia contractul de credit trebuie să specifice în mod clar și concis rata dobânzii aplicabilă în cazul plăților expirate, măsurile de ajustare a acesteia și, după caz, penalitățile datorate în caz de neplată. De asemenea, invocă art. 1071 alin. (1) și (2) din Codul civil, care instituie obligația persoanei ce propune clauze nenegociate individual de a se asigura că acestea sunt redactate și comunicate într-un limbaj clar, inteligibil și lizibil, iar încălcarea obligației de transparență poate constitui, într-un contract dintre un profesionist și un consumator, un temei suficient pentru calificarea clauzei drept abuzivă.

Raportând aceste prevederi la clauza contractuală contestată, apelantul consideră că penalitatea de întârziere prevăzută la pct. 8.1. din Condițiile particulare nu este specificată în mod clar, fiind imprecisă și echivocă și, prin urmare, nu întrunește cerințele de transparență. În acest sens, susține că textul „însă să nu depășească valoarea stabilită de legislația în vigoare", inserat în conținutul clauzei respective, are menirea de a crea aparența legalității acesteia și de a deghiza caracterul excesiv al penalității în eventualitatea în care litigiul ar ajunge să fie soluționat în instanța de judecată.

În continuare, apelantul exemplifică situația în care debitorul, după o anumită perioadă de întârziere, ar achita pe cale extrajudiciară penalitatea de întârziere în mărime de 0,15%, susținând că creditorul nu ar diminua cuantumul acesteia până la limita legală de 0,04%. Or, în opinia sa, BC „MAIB" SA, în calitate de profesionist și bancă comercială, cunoștea sau trebuia să cunoască faptul că stabilirea inițială a unei penalități de 0,15% pentru fiecare zi de întârziere este ilegală. Prin urmare, apelantul consideră că banca a acționat contrar cerinței de bună-credință la momentul includerii în contract a penalității respective, urmărind obținerea unor sume care depășesc limitele prevăzute de lege.

În consecință, apelantul susține că prevederile pct. 8.2. din Condițiile standard și pct. 8.1. din Condițiile particulare generează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, în detrimentul consumatorului, motiv pentru care acestea au caracter abuziv. Mai mult, având în vedere că mărimea penalității de întârziere contravine art. 15 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 202/2013, în redacția în vigoare la data semnării contractului de credit, apelantul consideră că urmează a fi aplicată sancțiunea prevăzută la alin. (9) al aceluiași articol, cu respectarea principiului efectivității. Astfel, creditorul BC „MAIB" SA ar avea dreptul să solicite doar restituirea sumei inițiale debursate conform contractului de credit, fără a putea revendica alte plăți contractuale, inclusiv dobânda, penalitatea de întârziere sau orice alte plăți.

În aceeași ordine de idei, apelantul menționează că, deși forța obligatorie a contractului este incontestabilă, acesta nu poate avea putere de lege atunci când contravine normelor imperative, bunelor moravuri și dispozițiilor legale privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii. Or, în opinia sa, clauzele a căror nulitate se solicită derogă de la dispozițiile legale de la care este interzisă derogarea în detrimentul consumatorului.

Suplimentar, apelantul invocă prevederile art. 3 din Legea nr. 202 din 12.07.2013 privind contractele de credit pentru consumatori, care definesc dobânda anuală efectivă (DAE) drept costul total al creditului pentru consumator, exprimat ca procent anual din valoarea totală a creditului, inclusiv costurile menționate la art. 23 alin. (2) din aceeași lege.

În acest sens, face trimitere la art. 23 alin. (2) din Legea nr. 202/2013, potrivit căruia, în scopul calculării dobânzii anuale efective, se determină costul total al creditului pentru consumator, cu excepțiile prevăzute de lege. De asemenea, invocă art. 5 alin. (3) lit. g) din aceeași lege, care stabilește că informațiile precontractuale trebuie să cuprindă dobânda anuală efectivă și valoarea totală plătibilă de către consumator, ilustrate prin intermediul unui exemplu reprezentativ ce menționează toate ipotezele utilizate pentru calculul ratei respective.

Totodată, apelantul face referire la art. 10 alin. (3) lit. g) din Legea nr. 202/2013, potrivit căruia contractul de credit trebuie să specifice, în mod clar și concis, dobânda anuală efectivă și valoarea totală plătibilă de către consumator, indicate în mod evidențiat, cu caractere aldine, și calculate la momentul încheierii contractului, cu menționarea tuturor ipotezelor utilizate pentru calcularea acesteia.

În susținerea argumentelor sale, apelantul invocă jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene din cauza C-76/10, Pohotovosť s.r.o. împotriva Ivetei Korčkovská, în care s-a subliniat

că directiva sectorială în materia creditului pentru consumatori urmărește atât crearea unei piețe comune a creditului de consum, cât și protecția consumatorilor care contractează asemenea împrumuturi. Potrivit acestei jurisprudențe, protecția consumatorilor se bazează pe modelul consumatorului informat, care trebuie să cunoască pe deplin condițiile executării ulterioare a contractului și să dețină toate elementele care pot influența întinderea obligațiilor sale.

Astfel, apelantul evidențiază importanța informării consumatorului cu privire la costul global al creditului, exprimat prin intermediul dobânzii calculate potrivit unei formule matematice unice, atât în etapa precontractuală, pentru a permite compararea ofertelor de creditare, cât și în etapa contractuală, pentru a permite aprecierea întinderii obligațiilor asumate. În acest context, menționează că lipsa indicării dobânzii anuale efective în contractul de credit poate constitui un element decisiv pentru aprecierea transparenței clauzelor referitoare la costul creditului și pentru verificarea caracterului abuziv al clauzelor principale.

De asemenea, apelantul susține că directiva sectorială privind creditul pentru consumatori permite instanței naționale să aplice din oficiu dispozițiile care prevăd că lipsa menționării DAE într-un contract de credit de consum are drept consecință scutirea creditului acordat de dobânzi și costuri.

Raportând aceste considerente la circumstanțele cauzei, apelantul menționează că, în cuprinsul contractului de credit litigios, lipsește un exemplu reprezentativ care să cuprindă toate ipotezele utilizate pentru calcularea dobânzii anuale efective. Or, în graficul de plăți anexat contractului este indicată doar valoarea DAE, de 9,60%, fără a fi prezentat consumatorului un calcul care să permită înțelegerea modului în care a fost determinată această valoare.

Prin urmare, apelantul consideră că, și din acest motiv, profesionistul BC „MAIB” SA are dreptul să solicite doar restituirea sumei inițiale debursate conform contractului de credit, fără revendicarea altor plăți prevăzute în contract, inclusiv dobânzi, comisioane, penalități sau orice alte plăți.

În continuarea argumentelor expuse, apelantul invocă prevederile art. 328 alin. (1) și (2) din Codul civil, potrivit cărora nulitatea absolută a actului juridic poate fi invocată atât pe cale de acțiune, cât și pe cale de excepție, de orice persoană care are un interes născut și actual, instanța de judecată fiind obligată să o constate din oficiu, după audierea opiniilor participanților la proces. Totodată, nulitatea absolută nu poate fi înlăturată prin confirmarea actului juridic de către părți sau succesorii acestora.

De asemenea, face trimitere la art. 329 alin. (1) din Codul civil, care stabilește nulitatea clauzelor abuzive din contractele încheiate cu consumatorii, precum și a clauzelor prin care se derogă de la dispozițiile legale de la care este interzisă derogarea în detrimentul consumatorului. Invocă și art. 332 alin. (1) din Codul civil, potrivit căruia dispozițiile legale privind nulitatea actului juridic se aplică în mod corespunzător și în situația în care doar una sau mai multe clauze ale acestuia sunt supuse nulității.

Totodată, apelantul face trimitere la art. 1076 alin. (1) și (3) din Codul civil, care prevede că o clauză abuzivă este lovită de nulitate absolută, iar în cazul în care partea care nu a propus clauza abuzivă este un consumator, instanța de judecată este obligată să invoce nulitatea din oficiu.

În consecință, raportând argumentele de fapt și de drept expuse la prevederile legale menționate, apelantul consideră că în cauză urma să fie declarată nulitatea absolută de protecție a următoarelor clauze contractuale: pct. 3.1. din Condițiile standard și pct. 4.1. din Condițiile particulare, în partea ce prevăd obligația de plată a dobânzii în mărime de 9,2% anual, precum și pct. 8.2. din Condițiile standard și pct. 8.1. din Condițiile particulare, în partea ce prevăd obligația de plată a penalității în mărime de 0,15% pentru fiecare zi de întârziere, din Contractul

de credit bancar nr. MB24134547/800 din 10.10.2024.

În continuare, apelantul invocă prevederile art. 5 alin. (3^1)–(3^2) Legea nr. 1 din 16.03.2018 cu privire la organizațiile de creditare nebancară, potrivit cărora, anterior încheierii unui contract de credit sau de leasing financiar, organizația de creditare nebancară are obligația de a evalua bonitatea consumatorului, în conformitate cu cerințele de creditare responsabilă aprobate de autoritatea de supraveghere. Totodată, la evaluarea bonității, urmează să fie examinată capacitatea consumatorului de a-și asuma obligația contractuală respectivă și de a o onora concomitent cu obligațiile de credit deja asumate.

De asemenea, apelantul menționează că, având în vedere angajamentele de implementare a acquis-ului comunitar, inserate în Planul de acțiuni Republica Moldova – Uniunea Europeană, anumite noțiuni și prevederi legale urmează a fi interpretate prin prisma directivelor Parlamentului European și ale Consiliului Uniunii Europene, relevante pentru materia respectivă.

În acest sens, face trimitere la art. 8 alin. (1) din Directiva nr. 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori, care instituie obligația creditorului de a evalua bonitatea consumatorului înainte de încheierea contractului de credit, în baza unui volum suficient de informații obținute de la acesta și, dacă este necesar, prin consultarea bazelor de date relevante. Totodată, invocă art. 23 din aceeași directivă, potrivit căruia statele membre trebuie să stabilească sancțiuni eficiente, proporționale și cu efect de descurajare pentru încălcarea dispozițiilor naționale adoptate în vederea transpunerii directivei.

Apelantul subliniază că din art. 8 alin. (1) din Directiva nr. 2008/48/CE, coroborat cu considerentele (26) și (28) ale acesteia, rezultă că obligația creditorului de evaluare a bonității consumatorului urmărește responsabilizarea creditorului și prevenirea acordării creditelor persoanelor insolvabile.

În susținerea acestui argument, apelantul invocă și cauza C-679/18, OPR-Finance s. r. o. împotriva GK, soluționată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene la 05.03.2020, în care s-a statuat că articolele 8 și 23 din Directiva nr. 2008/48/CE trebuie interpretate în sensul că impun instanței naționale să examineze din oficiu existența unei încălcări a obligației precontractuale a creditorului de a evalua bonitatea consumatorului și să stabilească consecințele care decurg din această încălcare potrivit dreptului național.

Totodată, apelantul menționează că instanțele naționale, inclusiv cele de ultim grad, trebuie să modifice, dacă este cazul, o jurisprudență națională consacrată, atunci când aceasta se întemeiază pe o interpretare a dreptului național incompatibilă cu obiectivele unei directive europene.

Raportând aceste considerente la hotărârea apelată, apelantul susține că instanța de fond nu a examinat din oficiu existența sau inexistența unei încălcări a obligației precontractuale a creditorului de evaluare a bonității consumatorului, prevăzută la art. 5 alin. (3^1)–(3^2) din Legea nr. 1 din 16.03.2018 cu privire la organizațiile de creditare nebancară. În opinia sa, această omisiune demonstrează că instanța de fond a examinat cauza superficial, fără a intra în esența litigiului.

În continuare, apelantul susține că instanța de fond avea obligația să aprecieze fiecare probă sub aspectul pertinenței, admisibilității și veridicității, precum și ansamblul probelor din perspectiva legăturii reciproce și a suficienței acestora pentru soluționarea cauzei. De asemenea, consideră că prima instanță era obligată să reflecte în hotărâre motivele care au stat la baza concluziilor sale privind admiterea sau respingerea probelor și să argumenteze preferința acordată anumitor probe în raport cu altele.

Totodată, apelantul invocă principiul egalității armelor, care presupune că fiecare parte trebuie

să beneficieze de o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza în condiții de egalitate cu partea adversă, astfel încât să fie menținut un echilibru procesual corect.

În acest context, apelantul apreciază că soluția instanței de fond nu conține o argumentare clară din care să rezulte temeiurile adoptării acesteia, fiind caracterizată printr-o motivare superficială și prin omisiunea examinării tuturor aspectelor importante ale cauzei.

De asemenea, face trimitere la art. 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, subliniind că dreptul la un proces echitabil include dreptul la o hotărâre motivată. În opinia sa, motivarea reprezintă o componentă obligatorie a hotărârii judecătorești, prin intermediul căreia instanța își expune concluziile formulate asupra cauzei deferite spre soluționare.

În susținerea acestui argument, apelantul invocă jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia pronunțarea unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile fundamentale ale dreptului la un proces echitabil, impunând instanței obligația de a se expune asupra tuturor cerințelor acțiunii și argumentelor invocate de părți în susținerea admiterii sau respingerii acestora. În acest sens, face trimitere la cauza Garcia Ruiz împotriva Spaniei, hotărârea din 21 ianuarie 1999.

Totodată, apelantul menționează că actul judecătoresc trebuie să corespundă normelor de drept, să fie clar și inteligibil pentru părțile implicate în litigiu și să ofere un răspuns expres și cert tuturor cererilor și obiecțiilor formulate de acestea, făcând trimitere la principiul nr. 6 al Recomandării nr. R (84)5 privind principiile de procedură civilă menite pentru ameliorarea funcționării justiției, adoptată la 28 februarie 1984 de Comitetul Miniștrilor al Consiliului Europei.

Cu toate acestea, apelantul consideră că instanța de fond nu și-a executat în mod corespunzător obligația legală de motivare a hotărârii, circumstanțele constatate constituind o eroare judiciară.

Generalizând argumentele expuse, apelantul susține că, deși instanța de judecată are obligația de a soluționa litigiul în conformitate cu normele de drept aplicabile și de a preveni orice eroare în stabilirea adevărului în cauză, prin constatarea faptelor și aplicarea corectă a legii, prima instanță nu a constatat și nu a elucidat toate circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii. Totodată, consideră că normele de drept material au fost interpretate și aplicate eronat, fapt ce a determinat pronunțarea unei soluții neîntemeiate, cu excepția încasării sumei inițiale debursate conform contractului de credit acordat.

În continuare, apelantul face trimitere la recomandările Avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE), adresat Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești, potrivit cărora o motivație și o analiză clară reprezintă cerințe fundamentale ale hotărârilor judecătorești și un aspect important al dreptului la un proces echitabil. În acest sens, subliniază că motivarea trebuie să demonstreze că judecătorul a examinat efectiv chestiunile esențiale prezentate spre soluționare.

De asemenea, apelantul reiterează că art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată, prin instituirea obligației instanțelor de judecată de a-și argumenta soluțiile adoptate în urma unei analize ample a circumstanțelor cauzei. Consideră că obligația de motivare coerentă și unitară a hotărârii cu privire la toate cererile, fără contradicții între considerente și dispozitiv, constituie o garanție împotriva arbitrariului judecătoresc și asigură posibilitatea exercitării unui control judiciar efectiv.

Totodată, apelantul menționează că normele Codului de procedură civilă consacră principiul potrivit căruia orice hotărâre judecătorească trebuie să fie motivată și să constituie fundamentul

soluției reflectate în dispozitiv. Această obligație servește atât bunei administrări a justiției și consolidării încrederii justițiabililor, cât și asigurării posibilității instanțelor superioare de a verifica legalitatea și temeinicia hotărârilor pronunțate de primele instanțe. În acest sens, judecătorii fondului au obligația de a indica motivele de fapt și de drept care le-au format convingerea, circumstanțele constatate și probele care au determinat adoptarea soluției.

Prin urmare, apelantul consideră că hotărârea instanței de fond a fost emisă și cu aplicarea eronată a normelor de drept procedural, fiind nemotivată, motiv pentru care se impune anularea acesteia. În opinia sa, motivarea hotărârii constituie o garanție că cererile părților au fost examinate cu atenție și oferă posibilitatea exercitării controlului judiciar. Aceasta trebuie să fie clară, simplă, precisă, concisă, fermă și convingătoare, iar nemotivarea sau motivarea necorespunzătoare a hotărârii atrage casarea acesteia.

În final, apelantul menționează că jurisprudența Curții Supreme de Justiție în materia litigiilor privind încasarea datoriilor rezultate din contractele de credit sau împrumut încheiate între persoanele fizice și bănci ori organizații de creditare nebancară este uniformă și suficient de vastă, în special în ceea ce privește obligația instanțelor de judecată de a verifica, inclusiv din oficiu, caracterul abuziv al anumitor clauze contractuale, care poate atrage nulitatea acestora, cu atât mai mult atunci când caracterul abuziv este invocat de debitor.

În acest sens, apelantul face trimitere la următoarele cauze soluționate de Curtea Supremă de Justiție:

- OCN „ROSST-X” SRL împotriva Sv. Vișlac și Al. Todorov, decizia nr. 2ra-1471/23 din 30 octombrie 2024;
- G. Plești și N. Guzun împotriva O.C.N. „Zoom Credit” S.R.L., decizia nr. 2ra-470/23 din 27 octombrie 2023;
- Î.C.S. O.C.N. „Expres Leasing & Microcredit” S.R.L. împotriva G. Banari și O. Malic, decizia nr. 2ra-586/23 din 05 iunie 2023;
- Gînsari împotriva O.C.N. „Iute Credit” S.R.L., decizia nr. 2ra-632/20 din 26 august 2020.

În concluzie, apelantul apreciază că instanța de fond nu a examinat în mod corespunzător caracterul abuziv al clauzelor contractuale, obligația creditorului de informare și de evaluare a bonității consumatorului, precum și argumentele și probele relevante pentru soluționarea litigiului, motiv pentru care hotărârea contestată este neîntemeiată și urmează a fi casată, menținându-se doar soluția privind încasarea sumei inițiale debursate conform contractului de credit acordat.

La data de 21.09.2026, prin intermediul Direcției de Evidență și Documentare Procesuală a Curții de Apel Nord, BC „Moldova-Agroindbank” SA a prezentat o referință prin care a solicitat respingerea cererii de apel și menținerea hotărârii Judecătoriei Soroca (sediul Florești) din 05.06.2026.

În susținerea poziției menționate, intimata a declarat că sunt neîntemeiate argumentele apelantului privind caracterul abuziv al clauzelor contractuale, făcând trimitere la prevederile art. 1072 alin. (1) din Codul civil, potrivit cărora, într-un contract încheiat între un profesionist și un consumator, clauza care nu a fost negociată individual se consideră abuzivă dacă este propusă de profesionist și dezavantajează considerabil consumatorul, contrar cerințelor bunei-credințe.

În acest context, intimata invocă și prevederile art. 1075 alin. (1) din Codul civil, potrivit cărora, la evaluarea caracterului abuziv al unei clauze contractuale, urmează să se țină cont de respectarea obligației de transparență, natura obiectului contractului, circumstanțele determinante în cadrul încheierii acestuia, celelalte clauze contractuale, precum și clauzele cuprinse în orice alt contract de care depinde contractul respectiv. Totodată, face trimitere la alin. (2) al aceluiași

articol, care exclude evaluarea caracterului abuziv al clauzelor prin prisma obiectului contractului și a caracterului adecvat al prețului sau remunerației în raport cu bunurile, lucrările ori serviciile furnizate, în cazul respectării obligației de transparență prevăzute la art. 1071 din Codul civil.

De asemenea, intimata face trimitere la art. 4 alin. (2) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, care stabilește că aprecierea caracterului abuziv al clauzelor nu privește nici definirea obiectului contractului, nici caracterul adecvat al prețului sau remunerației în raport cu serviciile ori bunurile furnizate, în măsura în care respectivele clauze sunt exprimate în mod clar și inteligibil.

Totodată, intimata menționează că, în doctrină, s-a conturat concepția potrivit căreia aprecierea dezavantajului considerabil provocat consumatorului printr-un contract standard încheiat cu un profesionist trebuie realizată în baza unor standarde obiective. Astfel, criteriul principal de examinare nu îl constituie interesele subiective ale titularilor de drepturi și obligații, ci interesele caracteristice unor titulari aflați în raporturi contractuale similare, cu luarea în considerare a particularităților contractului încheiat între părți.

Raportând aceste prevederi la circumstanțele cauzei, intimata subliniază că, pe de o parte, atât Codul civil, cât și Legea nr. 202/2013 recunosc dreptul creditorului de a stabili costurile aferente contractului de credit, care urmează să fie suportate de consumator, iar, pe de altă parte, art. 1075 alin. (2) din Codul civil interzice evaluarea caracterului abuziv al clauzelor prin prisma caracterului adecvat al prețului. În acest sens, consideră că însăși natura contractului de credit este una oneroasă, conferind creditorului dreptul legitim de a obține un profit sub forma dobânzilor, în calitate de recompensă pentru riscurile asumate și capitalul împrumutat.

În continuare, intimata invocă prevederile art. 1077 alin. (1) pct. 2) din Codul civil, potrivit cărora sunt considerate abuzive clauzele nenegociate individual care au ca obiect sau efect excluderea ori limitarea drepturilor prevăzute de lege ale consumatorului față de profesionist sau față de o altă parte, în cazul neîndeplinirii totale sau parțiale ori al îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor contractuale ale profesionistului. În opinia intimatei, norma respectivă instituie drept condiție prealabilă constatarea neîndeplinirii totale sau parțiale ori a îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor contractuale de către profesionist.

Astfel, intimata susține că, clauzele prevăzute în contractul de credit nu se referă la neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor asumate de bancă, motiv pentru care acestea nu pot fi calificate drept abuzive în sensul art. 1077 alin. (1) pct. 2) din Codul civil.

Totodată, intimata face trimitere la art. 16 din Legea nr. 105/2003 privind protecția consumatorilor, care consacră dreptul consumatorului de a beneficia, la încheierea contractelor, de o redactare clară și precisă a clauzelor contractuale, inclusiv a celor referitoare la caracteristicile principale, condițiile de garanție, indicarea exactă a prețului sau tarifului, precum și stabilirea cu exactitate a condițiilor de creditare și a dobânzilor.

Cu privire la argumentul apelantului potrivit căruia acesta nu ar fi avut posibilitatea de a negocia și de a se familiariza cu condițiile contractuale, intimata îl consideră eronat și necorespunzător realității. În acest sens, menționează că, prin cererea din 10.04.2024, anexată la materialele cauzei, pârâtul Derghiliov Alexandr a solicitat BC „MAIB” S.A. acordarea unui credit în sumă de 138 000,00 lei.

Intimata relevă că, în aceeași zi, banca a pus la dispoziția pârâtului informația precontractuală standard privind creditele pentru consumatori, care cuprindea date referitoare la valoarea creditului, suma totală de achitat, constituită din capitalul împrumutat, dobândă și eventualele costuri aferente creditului, rata dobânzii, dobânda anuală efectivă, comisionul unic, comisionul

de administrare, precum și costurile aplicabile în caz de întârziere la plată, inclusiv penalitatea în mărime de 0,15% din fiecare sumă restantă pentru fiecare zi de neachitare.

În opinia intimatei, faptul că pârâtul Derghiliov Alexandr a luat cunoștință de informațiile precontractuale standard privind creditele pentru consumatori, de prevederile contractului de credit, inclusiv de clauzele pe care ulterior le-a calificat drept abuzive, și le-a acceptat rezultă din semnătura aplicată de acesta pe informația precontractuală și pe contractul de credit.

De asemenea, intimata menționează că proiectul contractului de credit, în temeiul căruia BC „MAIB" S.A. urma să acorde creditul solicitat de Derghiliov Alexandr, a fost întocmit și prezentat acestuia de către bancă. Prin urmare, consideră că, până la semnarea contractului, debitorul a avut posibilitatea efectivă de a lua cunoștință de condițiile creditului acordat.

Suplimentar, intimata susține că debitorul Derghiliov Alexandr nu a explicat motivele pentru care nu ar fi avut posibilitatea de a se familiariza cu condițiile de creditare și nici circumstanțele în care ar fi fost împiedicat să citească contractul înainte de semnare. Totodată, relevă că acesta nu a solicitat rezilierea sau declararea nulității contractului pe parcursul celor trei ani de la încheierea acestuia, deși pretinde că prevederile sale ar fi abuzive și i-ar leza drepturile.

În același context, intimata evidențiază că acordarea creditelor bancare este realizată de mai multe entități economice din țară, iar BC „MAIB" S.A. nu deține o poziție dominantă pe piață care să permită concluzia că reclamantul ar fi fost constrâns să contracteze anume serviciile acestei bănci. Or, în cazul în care condițiile contractuale nu ar fi corespuns voinței sale, debitorul avea dreptul și posibilitatea reală de a se adresa altor instituții bancare pentru solicitarea unui credit.

Totodată, intimata consideră că, în condițiile în care debitorul nu și-a executat obligația de rambursare a creditului, deși a consimțit la condițiile contractuale prin semnarea contractului și a recepționat suma împrumutată, iar pe parcursul executării contractului nu a solicitat declararea nulității acestuia, pretențiile ulterioare privind constatarea caracterului abuziv și nulitatea clauzelor contractuale reprezintă o încercare de eschivare de la achitarea sumelor datorate în temeiul raportului contractual.

În continuare, intimata susține că prevederile contractului de credit stabilesc în mod expres, clar și precis drepturile și obligațiile ambelor părți, fiind respectate cerințele legale referitoare la transparența clauzelor contractuale.

Cu privire la legalitatea hotărârii primei instanțe, intimata menționează că, la examinarea cauzei în fond, au fost apreciate și cercetate multilateral atât cerințele formulate de reclamant în cererea de chemare în judecată, cât și materialele anexate la dosar și cercetate în ședința de judecată, fiind pronunțată o hotărâre întemeiată și legală.

În acest sens, intimata susține că Derghiliov Alexandr nu a prezentat probe în susținerea argumentelor invocate în cererea de apel, limitându-se la descrierea și invocarea prevederilor Codului civil. În opoziție, BC „MAIB" S.A. consideră că și-a argumentat poziția prin probele anexate la materialele cauzei și prezentate instanței de fond, acestea fiind apreciate corespunzător la adoptarea hotărârii contestate.

De asemenea, intimata afirmă că încheierea contractului de credit a avut loc cu respectarea deplină a principiului libertății contractuale, Derghiliov Alexandr fiind liber să încheie orice tip de contract cu orice instituție care desfășoară activitate bancară, alegând din propria inițiativă să contracteze creditul de la BC „MAIB" S.A.

În susținerea acestui argument, intimata invocă art. 776 din Codul civil al Republicii Moldova, potrivit căruia obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii. Totodată, face trimitere la art. 858 alin. (2) din

Codul civil, care prevede că obligația trebuie executată în mod corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Raportând aceste dispoziții la circumstanțele cauzei, intimata susține că obligația de rambursare a sumelor datorate urma să fie executată încă din momentul în care debitorul a fost notificat despre existența datoriilor. Cu toate acestea, acesta nu a reacționat la solicitările băncii, a neglijat cerințele formulate și a ignorat obligațiile asumate prin contractul de credit.

În continuare, intimata invocă prevederile art. 312 din Codul civil al Republicii Moldova, potrivit cărora consimțământul reprezintă manifestarea exteriorizată de voință a persoanei de a încheia un act juridic, fiind valabil dacă provine de la o persoană cu discernământ, este exprimat cu intenția de a produce efecte juridice și nu este viciat. Totodată, intenția de a produce efecte juridice se determină în funcție de declarația sau comportamentul persoanei, astfel cum acestea au fost înțelese în mod rezonabil de către cealaltă parte a actului juridic.

De asemenea, intimata menționează că raportul juridic dintre BC „MAIB" S.A. și Derghiliov Alexandr este guvernat de prevederile art. 1763 alin. (1) din Codul civil, care reglementează contractul de credit, prin care banca sau organizația de creditare nebancară se obligă să pună la dispoziția debitorului o sumă de bani, cu condiția rambursării acesteia, a plății dobânzii și a altor plăți aferente.

Totodată, face trimitere la art. 1243 alin. (1) din Codul civil, invocând obligațiile debitorului în cazul neexecutării la scadență a obligației de restituire a creditului, precum și a obligațiilor de plată a dobânzii și a altor sume aferente, în modul și mărimea prevăzute de lege sau de contract.

Referitor la argumentele apelantului privind caracterul abuziv, inechitabil, neclar și nul al clauzelor prevăzute la pct. 3.1. din Condițiile standard și pct. 4.1. din Condițiile particulare, în partea ce reglementează dobânda anuală de 9,2%, precum și la pct. 8.2. din Condițiile standard și pct. 8.1. din Condițiile particulare, în partea ce reglementează penalitatea de 0,15% pentru fiecare zi de întârziere, din Contractul de credit bancar nr. MB24134547/800 din 10.10.2024, intimata le consideră declarative și neîntemeiate.

În acest sens, susține că apelantul nu a indicat în ce mod concret clauzele respective îi prejudiciază drepturile și libertățile, iar prevederile contractuale contestate sunt în concordanță cu legislația în vigoare. Totodată, intimata consideră că apelantul nu a demonstrat că respectivele clauze creează, contrar cerințelor bunei-credințe, un dezechilibru între drepturile și obligațiile părților care decurg din contract.

Prin urmare, intimata apreciază că argumentul potrivit căruia banca ar fi impus debitorului clauze inechitabile nu își găsește confirmare în materialele cauzei și nu a fost probat.

În susținerea caracterului asumat al obligațiilor contractuale de către Derghiliov Alexandr, intimata menționează că acesta a confirmat acceptarea condițiilor de creditare prin următoarele acțiuni și înscrisuri:

- depunerea cererii de solicitare a creditului;
- semnarea informațiilor precontractuale standard privind creditele pentru consumatori;
- semnarea contractului de credit prin intermediul telefonului;
- achitarea parțială a ratelor lunare aferente creditului și a dobânzilor calculate conform contractului, începând cu data acordării creditului și până la data de 04.06.2026, fapt confirmat prin extrasul din contul de credit anexat la materialele cauzei.

Totodată, intimata subliniază că Derghiliov Alexandr nu a prezentat probe care să demonstreze că ar fi fost constrâns de bancă să semneze contractul de credit. Mai mult, la momentul încheierii contractului, BC „MAIB" S.A. nu deținea monopolul asupra sistemului financiar din țară, existând și alte instituții financiare care acordau credite persoanelor fizice,

inclusiv eventual cu oferte de creditare mai avantajoase.

De asemenea, intimata relevă că, nici până la încheierea contractului de credit și nici pe parcursul derulării raporturilor contractuale, pârâtul nu a înaintat băncii sau instituțiilor de control și reglementare vreo pretenție ori plângere referitoare la pretinsa constrângere la semnarea contractului sau la includerea unor clauze contractuale care nu i-ar fi fost aduse la cunoștință, care ar contraveni legii ori ar fi inechitabile.

În final, intimata consideră că, prin acțiunile sale, Derghiliov Alexandr urmărește tergiversarea examinării cauzei, contestând hotărârea instanței de judecată prin invocarea unor circumstanțe care nu au fost prezentate în fața primei instanțe. În opinia intimatei, demersurile apelantului au drept scop eschivarea, prin diferite metode, de la executarea obligațiilor contractuale asumate prin semnarea contractului de credit.

Aprecierea instanței de apel:

Analizând argumentele apelului în raport cu materialele cauzei, colegiul civil consideră că apelul urmează a fi respins cu menținerea hotărârii instanței de fond din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art.385 lit.a) Cod de procedură civilă, instanţa de apel, după de judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să menţină hotărârea primei instanţe.

Potrivit art.276^2 Cod de procedură civilă, dacă valoarea cererii în cauzele de încasare a unei sume de bani nu depășește 10 salarii medii pe economie prognozate la data sesizării instanţei, fără a se lua în considerare dobânzile, penalitățile, cheltuielile de judecată şi alte venituri accesorii, această cerere se examinează ca cerere cu valoare redusă.

Valoarea acțiunii fără dobândă nu depășește 10 salarii medii pe economie prognozate la data sesizării instanţei din care considerente cauza a fost examinată în procedura cererilor cu valoare redusă.

Potrivit art.276^3 alin.(1) și (2) Cod de procedură civilă, procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă. Judecătorul poate dispune citarea participanților la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar sau dacă admite solicitarea uneia dintre părţi de a examina cererea în şedinţă publică.

Potrivit prevederilor art.276^4 alin. (5) CPC RM instanța de apel examinează cererea de apel în procedură scrisă sau cu citarea participanților la proces, prevederile art.276^3 fiind aplicabile corespunzător astfel, instanța de apel a examinat cererea de apel în procedura scrisă, fără citarea părților.

Potrivit art.373 alin.(1) și (2) Cod de procedură civilă, (1) instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărâri atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă. (2) În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces.

Astfel, instanța de apel se va expune în privința temeiniciei hotărârii primei instanțe în partea în care aceasta a fost contestată, or hotărârea Judecătoriei Soroca (sediul Florești) din 05.06.2026 se contestă în latura admiterii pretenției privind rata dobânzii și penalității, totodată Colegiul urmează să se expună și asupra pretențiilor apelantului referitor la eventuala nulitate a clauzelor contractuale stabilite în pct. 4.1, 8.1 și 8.2 din contractul de credit bancar.

Astfel, Colegiul Civil atestă că la data de 10.10.2024 între BC „Moldova Agroindbank” SA în calitate de creditor și Derghiliov Alexandr în calitate de debitor a fost încheiat contractul de

credit bancar nr. MB24134547/800 având ca obiect transmiterea către ultimul a sumei de 138 000,00 lei pe un termen de 60 luni cu termenul final de rambursare la 10.10.2029 (f.d. 6-9). Totodată, a fost stabilit graficul de plăților (f.d.10).

Primirea mijloacelor bănești în temeiul contractului de credit nr. MB24134547/800 din 10.10.2024 a fost confirmată la fel printr-un extras din cont pentru perioada 10.10.2024-11.10.2024 , titular Derghiliov Alexandr în temeiul căruia la data de 10.10.2024 a transferat pe contul lui Derghiliov Alexandr suma solicitată de 138 000,00 lei (f.d.12).

Potrivit calculului datoriei la data de pârâtul Derghiliov Alexandr a acumulat datorii în temeiul contractului de credit nr MB24134547/800 în mărime de 116 552,70 lei (constituită din: 113 283,7 lei –sumele scadente și restante, 2 829,55 leidobânda, 439,45 lei-penalitatea).

BC „Moldova-Agroindbank" SA prin reclamația nr.3625735/a869016/1 din 06.10.2025 expediată în adresa pârâtului Derghiliov Alexandru, a solicitat achitarea benevolă a datoriei contractuale acumulate pe contractul de credit bancar nr MB24134547/800 din 10.10.2024, informându-l despre consecințele ce vor surveni în cazul neonorării obligațiunilor sale ce rezultă din clauzele contractelor de credit nominalizate (f.d.16); aceasta nefiind recepționate de debitor, fiind returnate cu adeverința poștală "plecat", anexat la dosar (f.d.17).

La data de 16 aprilie 2026, BC „Moldova-Agroindbank" SA s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Derghiliov Alexandru, privind încasarea datoriei contractuale, solicitând încasarea de la pârâtul Derghiliov Alexandr a datoriei în mărime de 116 552,70 lei, a taxei de stat în mărime de 4 046,55 lei, a taxei de timbru în sumă de 200 lei și a cheltuielilor judiciare suportate de reclamant pe parcursul examinării prezentei cereri de chemare în judecată.

Prin încheierea Judecătoriei Soroca (sediul Florești) din 22.04.2026, cererea de chemare în judecată a SA „MAIB" către Derghiliov Alexandr privind încasarea datoriei contractuale şi cheltuielilor de judecată, a fost acceptată în procedura cererilor cu valoare redusă/scrisă/.

Prin cererea din 15 mai 2026 BC „MAIB"SA şi-a concretizat cerinţele solicitând instanţei de judecată încasarea de la Derghiliov Alexandr, în beneficiul BC „MAIB" SA, a datoriei în sumă de 116 552,70 lei, a cheltuielilor privind achitarea taxei de stat li taxei de timbru în sumă de 4 246,00 lei, 285 lei, pentru citarea publică a pârâtului şi a cheltuielilor de executare a încheierii de asigurare a acţiunii în sumă de 2 535,00 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Soroca (sediul Florești) din 05.06.2026, cererea de chemare în judecată a fost admisă. S-a încasat de la Derghiliov Alexandr a.n.***** IDNP *****în beneficiul Băncii Comerciale „MoldovaAgroindbank" Societate pe Acțiuni, în temeiul contractului de credit nr. MB24134547/800 din 10.10.2024 datoria contractuală în mărime totală de 116 552, 70 (una sută șaisprezece mii cinci sute cincizeci și doi, 70) lei. S-a încasat de la Derghiliov Alexandr a.n.***** IDNP *****în beneficiul Băncii Comerciale „MoldovaAgroindbank" Societate pe Acțiuni cheltuielile cu titlu de taxă de stat și taxă de timbru în mărime de 4246 /patru mii două sute patruzeci și șase, 55) lei, cheltuielile de executare în mărime de 2535/două mii cinci sute treizeci și cinci) și 285/două sute optzeci și cinci/lei pentru citarea publică a pârâtului. S-a menținut măsura de asigurare a acțiunii aplicată prin încheierea Judecătoriei Soroca sediul Florești din 22.04.2026 care își va păstra efectul până la executarea hotărârii judecătorești.

La data de 18.06.2026, Derghiliov Alexandr prin intermediul avocatului Bălănuță Ion a contestat hotărârea primei instanțe, exprimându-și dezacordul cu aceasta.

Potrivit art. 774 alin. (1) Cod civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face.

Articolul 776 Cod civil prevede că, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Conform art. 858 aliniatele (1) și (2) Cod civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații. Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul şi în momentul stabilit.

Articolul 992, alin (1), (2) Cod civil prevede că contract este acordul de voinţă realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice. (2) Contractului îi sunt aplicabile normele cu privire la actul juridic, iar potrivit art. 993, alin (1) Cod Civil RM, oricine își poate alege în mod liber contractantul, dacă legea nu prevede altfel.

Conform art.992 alin.(1) Codul civil, contract este acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.

Potrivit art.993 alin.(2) Codul civil, părțile contractante pot încheia în mod liber, în limitele dispozițiilor legale imperative, contracte şi pot stabili conținutul lor.

Conform art. 1247 alin.(1) Cod civil, (1) împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul şi în modul stabilit în contract. Dacă nu au fost stabilite dobânzi, el are dreptul să restituie împrumutul şi până la expirarea termenului. O asemenea restituire are ca efect rezoluțiunea împrumutului.

În temeiul art. 1763 alin.(1), (2), (3) Cod Civil, (1) prin contractul de credit, o bancă sau o organizație de creditare nebancară (creditor) se obligă să pună la dispoziția unei alte persoane (debitor) o sumă de bani ca împrumut, cu condiția rambursării ei, a plății dobînzii și a altor plăți aferente, sau își asumă orice alt angajament de a achiziționa o creanță sau de a efectua o plată, de a prelungi termenul de rambursare a datoriei sau de a emite orice garanții. (2) Contractul de credit se încheie în scris. (3) Faţă de contractul de credite se aplică prevederile referitoare la contractul de împrumut în măsura în care regulile prezentului capitol nu prevăd altfel sau din esenţa contractului de credit nu reiese contrariul.

Potrivit art.1764 alin. 1 Cod civil, părţile contractului de credit pot conveni asupra unei dobânzi fixe sau flotante.

Potrivit art.1244 alin.(1) din Codul Civil, în baza contractului de împrumut, părțile pot prevedea și plata unei dobânzi, a cărei rată anuală nu poate depăși dublul ratei de referință CHIBOR înregistrată în ziua bancară anterioară datei în care părțile au stipulat rata dobânzii.

Potrivit prevederilor art. 874 Cod Civil, în cazul în care, conform legii sau contractului, obligaţia este purtătoare de dobândă, se plăteşte o dobândă egală cu rata de bază a Băncii Naţionale a Moldovei aplicabilă conform alin. (2) dacă legea sau contractul nu prevede o altă rată.

Potrivit pct.4.1 și 5.2.3. din contractul de credit bancar Condiții particulare, pentru utilizarea creditului se aplică Dobânda fixă, care la data încheierii contractului constituie 9,2 puncte procentuale, astfel anual rata dobânzii constituind 9, 2%.

Prin urmare, rata dobânzii nu a fost stabilită unilateral de creditor ulterior încheierii contractului și nici nu rezultă că aceasta ar fi fost modificată pe parcursul derulării raportului contractual, ci a fost determinată de comun acord la momentul contractării creditului.

În acest context, Colegiul apreciază că simpla împrejurare că dobânda contractuală este stabilită într-un cuantum diferit de rata de bază a Băncii Naționale a Moldovei nu constituie, prin ea însăși, un temei pentru înlăturarea obligației debitorului de a o achita. Or, după cum rezultă din conținutul art. 874 alin. (1) din Codul civil, rata de bază se aplică în lipsa unei alte rate stabilite prin lege sau contract, pe când în prezenta cauză părțile au prevăzut expres o dobândă fixă de 9,2% anual.

De asemenea, nici prevederile art. 1244 alin. (1) din Codul civil, referitoare la limita ratei dobânzii în contractul de împrumut, nu pot fi analizate izolat de dispozițiile alin. (2) al aceluiași articol. Astfel, legiuitorul a prevăzut expres că interdicția stabilită la alin. (1), privind depășirea dublului ratei de referință CHIBOR, nu se aplică dobânzilor percepute sau plătite de băncile comerciale. În consecință, având în vedere că creditorul în raportul juridic dedus judecății este o bancă comercială, limita instituită de art. 1244 alin. (1) din Codul civil nu este incidentă în speță, iar invocarea acestei norme nu poate conduce, prin ea însăși, la înlăturarea dobânzii contractuale convenite de părți

Mai mult, Colegiul reține că obligația de plată a dobânzii reprezintă o componentă esențială a contractului de credit, fiind contraprestația datorată creditorului pentru punerea la dispoziția debitorului a unei sume de bani pe o anumită perioadă. Astfel, prin încheierea contractului de credit, creditorul și-a executat obligația principală de a pune la dispoziția debitorului suma de 138 000,00 lei, fapt confirmat prin extrasul bancar anexat la dosar, în timp ce debitorul și-a asumat obligația corelativă de a restitui suma primită, precum și de a achita dobânda convenită, în condițiile și termenele stabilite prin contract și graficul de rambursare.

În acest sens, potrivit art. 1247 alin. (1) din Codul civil, împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul și în modul stabilit în contract. Deși această normă reglementează contractul de împrumut, ea este aplicabilă contractului de credit în măsura în care nu contravine reglementărilor speciale ale acestuia, în conformitate cu art. 1763 alin. (3) din Codul civil. Prin urmare, debitorul nu poate pretinde executarea obligației creditorului de a-i pune la dispoziție mijloacele bănești, concomitent cu înlăturarea obligației proprii de a achita dobânda convenită pentru utilizarea acestora.

Or, la caz, Derghiliov Alexandr a beneficiat de suma de 138 000,00 lei acordată în temeiul contractului de credit, fără ca din materialele cauzei să rezulte că acordarea creditului sau punerea la dispoziție a mijloacelor bănești ar fi fost contestată. În aceste condiții, odată ce creditorul și-a executat obligația asumată, debitorul este ținut să execute prestațiile corelative, inclusiv obligația de plată a dobânzii, în conformitate cu prevederile contractuale.

Totodată, Colegiul subliniază că dobânda contractuală nu se confundă cu penalitatea sau cu dobânda de întârziere. Dobânda contractuală reprezintă prețul utilizării mijloacelor bănești puse la dispoziția debitorului și se datorează în condițiile convenite de părți, în timp ce penalitatea și dobânda de întârziere sunt consecințe juridice distincte ale neexecutării sau executării tardive a obligațiilor. Prin urmare, examinarea caracterului datorat al dobânzii contractuale trebuie realizată prin raportare la condițiile de acordare și utilizare a creditului, precum și la clauzele prin care părțile au stabilit rata acesteia.

În ceea ce privește cuantumul dobânzii solicitate, Colegiul reține că banca a calculat suma de 2 829,55 lei în temeiul ratei contractuale de 9,2% anual, iar această sumă a fost inclusă în calculul datoriei prezentat instanței de judecată. Din datele cauzei rezultă că dobânda respectivă nu reprezintă o prestație stabilită în mod arbitrar de creditor, ci rezultă din aplicarea ratei convenite de părți la creditul acordat, în condițiile contractului încheiat.

În acest context, pentru a înlătura obligația de plată a dobânzii sau pentru a justifica diminuarea cuantumului acesteia, apelantul urma să prezinte argumente și probe pertinente din care să rezulte fie că rata dobânzii nu a fost convenită în mod valabil, fie că aceasta a fost calculată contrar condițiilor contractuale ori că suma pretinsă nu corespunde perioadei și soldului creditului utilizat. Or, simpla exprimare a dezacordului față de cuantumul dobânzii, în lipsa unor elemente probatorii care să infirme calculul creditorului, nu este suficientă pentru a înlătura obligația contractuală de plată.

Prin urmare, Colegiul constată că prima instanță a apreciat în mod corect caracterul datorat al dobânzii contractuale, reținând că rata anuală de 9,2% a fost stabilită prin acordul părților și că aceasta se încadrează în mecanismul juridic de reglementare a contractului de credit bancar. Totodată, prima instanță a aplicat în mod corespunzător prevederile legale referitoare la executarea obligațiilor contractuale, în condițiile în care debitorul a beneficiat de mijloacele bănești acordate, dar nu și-a onorat integral obligațiile de plată asumate.

În consecință, Colegiul ajunge la concluzia că argumentele apelantului referitoare la caracterul nejustificat al dobânzii contractuale nu sunt întemeiate și nu constituie motive suficiente pentru casarea sau modificarea hotărârii primei instanțe în această parte. Respectiv, se impune menținerea soluției primei instanțe privind încasarea de la Derghiliov Alexandr, în beneficiul BC „Moldova Agroindbank" S.A., a sumei de 2 829,55 lei cu titlu de dobândă contractuală.

Într-o altă ordine de idei, potrivit prevederilor art. 942 alin. (1) CC „În cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la dobândă de întârziere pentru suma respectivă din data imediat următoare scadenței plății până la data în care s-a efectuat plata, la rata prevăzută la alin. (2) ori la o altă rată prevăzută de dispozițiile legale speciale".

Conform art.942 alin.4 Cod civil, în cazul în care s-a stipulat o clauză penală, creditorul poate să ceară, la alegere, fie dobânda de întârziere calculată conform dispozițiilor prezentului articol, fie penalitatea pentru întârziere.

De asemenea, creditorul poate cere despăgubiri pentru prejudiciul cauzat în partea neacoperită de dobânda de întârziere.

Conform art. 947 alin. (1) CC clauza penală este o prevedere contractuală prin care părţile evaluează anticipat prejudiciul, stipulând că debitorul, în cazul neexecutării obligaţiei, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun (penalitate).

Conform art.(1) din Legea privind contractele de credit pentru consumatori nr.202 din 12.07.2013, scopul prezentei legi este dezvoltarea cadrului legal necesar pentru asigurarea protecției intereselor economice ale consumatorilor prin crearea de condiții echitabile pentru obținerea creditelor de consum, precum şi prin stabilirea unor norme de comportament responsabil al creditorilor în acordarea creditelor pentru consumatori.

Potrivit art.2 alin.(1) din Legea privind contractele de credit pentru consumatori nr.202 din 12.07.2013, domeniul de reglementare al prezentei legi sânt contractele de credit pentru consumatori.

Articolul 3 din Legea privind contractele de credit pentru consumatori nr.202 din 12.07.2013 prevede că, în sensul prezentei legi, noțiunile utilizate au următoarele semnificații: consumator – persoană fizică care intenționează să comande ori să procure sau care comandă, procură ori folosește produse şi servicii pentru necesități nelegate de activitatea de antreprenor sau cea profesională; creditor – persoană fizică sau juridică care acordă sau se angajează să acorde credite sau împrumuturi fiind în exercițiul activității sale comerciale sau profesionale; contract de credit pentru consumatori – contract prin care un creditor acordă sau se angajează să acorde unui consumator un credit sub forma de amânare la plată, împrumut sau alte facilități similare, cu excepția contractului pentru prestarea de servicii în mod continuu sau pentru furnizarea de bunuri de același fel, atunci când consumatorul plătește pentru acestea în rate, pe toată durata furnizării lor.

Potrivit art.5 alin.(1) Legea privind contractele de credit pentru consumatori nr.202 din 12.07.2013, creditorul şi, dacă este cazul, intermediarul de credit furnizează consumatorului, în baza clauzelor şi a condițiilor de creditare oferite de către creditor, precum şi, după caz, a preferințelor exprimate şi a informațiilor furnizate de către consumator, informațiile necesare

care să îi permită consumatorului să compare mai multe oferte pentru a putea lua o decizie informată cu privire la eventuala încheiere a unui contract de credit. Aderent alin.(2) lit.a) și alin. (3) lit.m) al aceluiași articol prevede că, informațiile precontractuale sînt furnizate: a) cu suficient timp înainte, dar cel puțin cu 15 zile calendaristice înainte ca un consumator să încheie un contract de credit sau să accepte o ofertă. Perioada de 15 zile poate fi redusă cu acordul scris al consumatorului. Informațiile precontractuale cuprind: m) o avertizare privind consecințele neefectuării plăților.

Iar conform prevederilor art. 15 alin. (7) lit. (a) Legea privind contractele de credit pentru consumatori nr.202 din 12.07.2013, „Se interzice introducerea în contractele de credit a clauzelor prin care: a) aplicarea ratei dobânzii de credit anuale specificate în contractul de credit dacă aceasta depășește 50%, iar toate celelalte plăți aferente (comisioane, taxe, penalități, dobânzi de întârziere și orice alt tip de plată), cu excepția dobânzii, pe o zi de credit depășesc 0,04% din valoarea totală a creditului pentru termenul de utilizare efectivă a creditului de către consumator”.

Totodată, potrivit prevederilor contractuale stabilite în pct. 8.1 din contractul nr. MB24134547/800 din 10.10.2024 și respectiv 6.1 din contractul nr. MB24134547/800 al condițiilor particulare din contractele de credit menționate (f.d. 6-9) în cazul neonorării de către debitor a obligațiilor asumate de rambursare a creditului, de achitare a dobânzii, comisionului de administrare și altor sume aferente creditului în termenele și sumele stabilite conform prezentului contract, sumele respective se vor considera restante și la aceste sume, se va calcula începând cu prima zi a restanței și până în ziua achitării complete a ei și se va percepe o penalitate pentru plățile datorate în mărime de 0,15% de la fiecare sumă restantă, pentru fiecare zi de neachitare în termen.

Revenind la solicitările reclamantului cu privire la încasarea penalității din contul lui Derghiliov Alexandr în mărime de 439,45 lei, Colegiul atestă că aceasta nu depășește limitele legale stabilite prin Legea privind contractele de credit pentru consumatori nr.202 din 12.07.2013 în mărime de 0,04% pe zi astfel după cum a fost stabilit potrivit prevederilor contractuale, prin urmare instanța de fond corect a purces la încasarea cuantumului acesteia.

Colegiul reține că argumentul apelantului privind depășirea plafonului prevăzut de art. 15 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 202/2013 este neîntemeiat.

Or, norma legală menționată stabilește limita maximă a tuturor celorlalte plăți aferente contractului de credit, cu excepția dobânzii, în mărime de 0,04% din valoarea totală a creditului pentru fiecare zi de credit.

În speță, potrivit pct. 6.1 din condițiile particulare ale contractului, penalitatea de 0,15% se aplică la suma creditului restant, respectiv la partea din obligația principală ajunsă la scadență și neachitată de către debitor, și nu la valoarea totală a creditului acordat.

Prin urmare, simpla raportare a procentului contractual de 0,15% la plafonul legal de 0,04%, fără a ține cont de bazele de calcul diferite, nu demonstrează încălcarea normei imperative.

Astfel, în condițiile în care valoarea totală a creditului acordat constituie 138.000 lei, plafonul legal al celorlalte plăți aferente creditului constituie 55,20 lei pentru fiecare zi de credit. În același timp, aplicarea penalității contractuale la suma principală restantă de 7.757,93 lei generează o penalitate zilnică de aproximativ 11,64 lei, cuantum inferior plafonului legal menționat.

Prin urmare, în lipsa unor alte plăți accesorii care, cumulate cu penalitatea, să conducă la depășirea plafonului legal, Colegiul constată că nu s-a demonstrat încălcarea art. 15 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 202/2013.

În consecință, Colegiul ajunge la concluzia că prima instanță a reținut în mod întemeiat caracterul datorat al penalității în cuantum de 439,45 lei, nefiind prezentate argumente sau probe care să demonstreze că suma solicitată ar avea un caracter vădit disproporționat în raport cu obligațiile contractuale neonorate. Respectiv, soluția primei instanțe în partea ce ține de încasarea penalității urmează a fi menținută.

Consecvent, Colegiul menționează că în conformitate cu prevederile art. 329 alin. (1) și (2) Cod civil în contractele cu consumatorii sunt nule clauzele abuzive, precum şi clauzele prin care se derogă de la dispoziţiile legale de la care este interzis a se deroga în detrimentul consumatorului (nulitatea de protecţie). Nulitatea de protecție operează doar în măsura în care avantajează consumatorul.

Potrivit art. 1069 alin. (4) Cod civil în contractul dintre un profesionist şi un consumator se prezumă că: a) clauzele au fost propuse de către profesionist; b) clauzele nu au fost negociate individual; c) clauzele elaborate de către un intermediar sau un alt terţ au fost propuse de către profesionist.

Conform art. 1071 Cod civil persoana care prezintă clauze care nu au fost negociate individual este obligată să se asigure că ele sînt elaborate şi comunicate într-un limbaj clar şi inteligibil, precum şi să fie lizibile. Această cerinţă este aplicabilă textului în întregime, inclusiv notelor de subsol, trimiterilor la alte texte sau specificaţiilor de orice natură. Într-un contract dintre un profesionist şi un consumator, clauza propusă de profesionist cu încălcarea obligaţiei de transparenţă impuse prin dispoziţiile alin. (1) poate fi considerată abuzivă doar pe acest unic temei".

Art. 1072 alin. (1) Cod civil stabilește că, într-un contract dintre un profesionist şi un consumator, clauza care nu a fost negociată individual se consideră abuzivă dacă este propusă de către profesionist şi dezavantajează considerabil, contrar bunei-credinţe, consumatorul.

Conform art. 1075 Cod civil: (1) la evaluarea caracterului abuziv al unei clauze contractuale în sensul art. 1072 alin. (1), art. 1073 şi art. 1074 se va ţine cont de: a) respectarea obligaţiei de transparenţă prevăzută la art. 1071 Cod civil; b) natura obiectului contractului; c) circumstanţele determinante în cadrul încheierii contractului; d) celelalte clauze contractuale; e) clauzele cuprinse în orice alt contract de care depinde contractul. (2) Evaluarea caracterului abuziv al clauzelor nu poate să se refere la obiectul contractului şi nici la caracterul adecvat al preţului sau al remuneraţiei, pe de o parte, faţă de bunurile, lucrările sau serviciile furnizate în schimbul acestora, pe de altă parte, în cazul în care s-a respectat obligaţia de transparenţă, prevăzută la art. 1071 Cod civil. Obiectul contractului şi raportul dintre preţ şi calitate pot fi luate în considerare la evaluarea caracterului abuziv al celorlalte clauze contractuale. (3) În cazul contractelor de asigurări, clauzele care definesc sau care delimitează în mod clar riscul asigurat şi limitele răspunderii asigurătorului nu se supun evaluării în măsura în care aceste restricţii sânt luate în considerare la calcularea primei plătite de către consumator. Cu toate acestea, clauzele privitoare la procedura care trebuie urmată de fiecare dintre părţi după producerea cazului asigurat sânt supuse evaluării caracterului abuziv.

La fel, art.3 din Directiva 93/13 CEE prevede că: „O clauză contractuală, nefiind negociată în mod individual cu consumatorul, este abuzivă, în cazul în care creează, contrar cerinţelor de bună-credință, prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract, în detrimentul consumatorului, un dezechilibru semnificativ între drepturile şi obligaţiile părţilor care decurg din contract. Se consideră întotdeauna că o clauză nu a fost negociată individual, atunci când a fost inclusă de către comerciant în prealabil şi, din acest motiv, consumatorul nu a avut posibilitatea de a influenţa conţinutul ei".

În corespundere cu dispozițiile art. 1076 Cod civil: (1) clauza abuzivă este lovită de nulitate absolută. (2) Această nulitate de protecţie operează doar în măsura în care anularea clauzei avantajează partea care nu a propus clauza abuzivă. (3) În cazul în care partea care nu a propus clauza abuzivă este un consumator, instanţa de judecată este obligată să invoce nulitatea din oficiu. (4) Dacă contractul poate fi, în mod rezonabil, menţinut fără clauza abuzivă, celelalte clauze rămân valabile.

Colegiul subliniază că instanța de judecată are obligația de a verifica din oficiu caracterul abuziv al clauzelor contractuale atunci când raportul juridic dedus judecății este unul încheiat între un profesionist și un consumator. Totuși, această obligație nu presupune constatarea automată a nulității oricărei clauze care nu a fost negociată individual, ci impune examinarea concretă a conținutului acesteia, a efectelor produse și a circumstanțelor în care a fost încheiat contractul, prin raportare la criteriile stabilite de legiuitor.

Conform art. 1077 alin. (1) pct. 6 Cod Civil, (1) Sunt considerate abuzive clauzele care nu au fost negociate individual şi au ca obiect sau efect: solicitarea de la consumatorul care nu şi-a executat obligaţia fără justificare a unei penalităţi disproporţionate în raport cu prejudiciul cauzat prin neexecutarea obligaţiilor contractuale.

Colegiul atrage atenția asupra faptului că prezumția lipsei negocierii individuale privește modalitatea de includere a clauzei în contract, în timp ce caracterul abuziv al acesteia urmează să fie stabilit în funcție de efectul pe care îl produce asupra poziției juridice a consumatorului. În consecință, simpla invocare a faptului că anumite clauze nu au fost negociate individual nu este suficientă pentru constatarea nulității lor, fiind necesar să se stabilească dacă acestea creează, prin ele însele sau împreună cu celelalte prevederi contractuale, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților.

Reieșind din cele expuse mai sus, Colegiul Civil conchide că la emiterea hotărârii Judecătoriei Soroca (sediul Florești) din 05.06.2026, judecătorul instanței de fond corect s-a condus de prevederile legislației pertinente și just a le-a raportat speței în cauză, dând o apreciere corectă circumstanțelor de fapt și de drept.

Cu referire la normele descrise, Colegiul Civil reține că legiuitor a stabilit instanței obligația de a invocat nulitatea absolută a clauzelor contractuale îndreptate împotriva consumatorilor care sunt abuzive sau în detrimentul acestora, prin urmare prevederile punctul 3.1; 4.1 din condițiile standard și 8.1; 8.2 din Contractul de credit bancar încheiat între părţile litigante nu sunt abuzive, iar instanța de fond corect a dispus încasarea sumei totală în mărime de 116 552,70 formată din credeit – 105 525,77 lei; credit restant – 7 757,93 lei; dobândă – 2 829,55 lei și penalitate – 439,45 lei, fiind calculate potrivit prevederilor contractuale, iar argumentele privind faptul că clauzele contractuale nu au fost negociate cu consumatorul nu pot fi considerate ca fiind întemeiate, or circumstanțele cauzei atestă contrariu.

Colegiul constată că, la data de 10 octombrie 2024, odată cu încheierea contractului de credit bancar, au fost întocmite și informațiile precontractuale standard privind creditele pentru consumatori (f.d. 13-14). Din conținutul acestora rezultă că debitorului i-au fost prezentate informații referitoare la condițiile creditării și la drepturile consumatorului, împrejurare care urmează a fi avută în vedere la aprecierea respectării obligației de transparență de către creditor.

În acest context, Colegiul reține că existența documentului privind informațiile precontractuale constituie un element probator relevant pentru a stabili dacă debitorului i-au fost aduse la cunoștință condițiile esențiale ale creditului, inclusiv obligațiile asumate și consecințele neexecutării acestora. Or, analiza caracterului abuziv al clauzelor trebuie să țină cont de

ansamblul documentației contractuale și precontractuale, iar nu doar de împrejurarea că prevederile respective au fost incluse într-un formular standardizat.

În ceea ce privește clauza referitoare la dobânda contractuală, Colegiul reține că aceasta a fost prevăzută în pct. 4.1 din condițiile particulare ale contractului, fiind stabilită o dobândă fixă de 9,2% anual. Or, după cum s-a menționat anterior, art. 1764 alin. (1) din Codul civil permite părților contractului de credit să convină asupra unei dobânzi fixe sau flotante. În speță, dobânda a fost indicată expres în documentația contractuală, iar din materialele prezentate rezultă că debitorului i-a fost acordată suma de 138 000,00 lei, în schimbul asumării obligației de rambursare a creditului și de achitare a dobânzii convenite.

Prin urmare, simpla stabilire a unei dobânzi fixe de 9,2% anual nu demonstrează existența unui dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, în condițiile în care aceasta reprezintă contraprestația pentru utilizarea mijloacelor bănești puse la dispoziția consumatorului. De asemenea, potrivit art. 1075 alin. (2) din Codul civil, atunci când a fost respectată obligația de transparență, evaluarea caracterului abuziv al clauzelor nu poate avea ca obiect aprecierea caracterului adecvat al prețului sau remunerației în raport cu serviciile furnizate în schimbul acestora. În consecință, în lipsa unor elemente concrete care să demonstreze încălcarea obligației de transparență ori existența unui dezechilibru contractual semnificativ, nu se justifică înlăturarea obligației de plată a dobânzii doar prin prisma cuantumului acesteia.

Referitor la clauza prevăzută la pct. 8.1 din contract, care reglementează aplicarea penalității pentru neachitarea la termen a sumelor datorate, Colegiul reține că aceasta trebuie examinată inclusiv prin prisma art. 1077 alin. (1) pct. 6 din Codul civil, potrivit căruia sunt considerate abuzive clauzele nenegociate individual care au ca obiect sau efect solicitarea de la consumatorul care nu și-a executat obligația fără justificare a unei penalități disproporționate în raport cu prejudiciul cauzat prin neexecutarea obligațiilor contractuale.

Astfel, caracterul abuziv al unei asemenea clauze nu rezultă în mod automat din faptul că aceasta prevede o penalitate pentru întârzierea la plată, ci trebuie stabilit în funcție de caracterul disproporționat al sancțiunii în raport cu consecințele neexecutării obligației.

La caz însă, Colegiul atestă că potrivit calculului prezentat de creditor, penalitatea efectiv solicitată constituie 439,45 lei, raportată la un credit acordat în cuantum de 138 000,00 lei. Prin urmare, la aprecierea caracterului acesteia, Colegiul are în vedere cuantumul efectiv pretins, caracterul accesoriu al obligației și faptul că penalitatea este legată de neexecutarea la termen a obligațiilor de plată asumate de debitor.

În aceste condiții, suma de 439,45 lei nu demonstrează, prin ea însăși, existența unei sancțiuni vădit excesive sau a unui dezechilibru semnificativ în detrimentul consumatorului. Totodată, simpla existență a unei clauze penale într-un contract de credit nu poate conduce la concluzia caracterului său abuziv, atât timp cât aceasta urmărește sancționarea întârzierii în executarea obligațiilor asumate, iar cuantumul efectiv solicitat nu relevă, prin raportare la circumstanțele cauzei, o disproporție vădită.

În același timp, Colegiul reține că examinarea caracterului abuziv al clauzei penale trebuie realizată distinct de verificarea respectării plafonului prevăzut de art. 15 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 202 din 12 iulie 2013 privind contractele de credit pentru consumatori. Respectarea limitei legale presupune verificarea plăților accesorii efectiv calculate pentru fiecare zi de credit, prin raportare la valoarea totală a creditului, și nu doar compararea cuantumului final al penalității cu suma împrumutată. Prin urmare, această verificare trebuie să se întemeieze pe calculul detaliat al penalității, fără a putea fi dedusă exclusiv din faptul că suma totală solicitată este de 439,45 lei.

În ceea ce privește susținerea apelantului potrivit căreia clauzele contractuale nu au fost negociate individual, Colegiul reține că aceasta trebuie apreciată prin prisma prezumției instituite de art. 1069 alin. (4) din Codul civil, fără a pierde din vedere că lipsa negocierii individuale nu echivalează, în mod automat, cu caracterul abuziv al clauzei. Or, pentru constatarea nulității de protecție este necesar ca, pe lângă lipsa negocierii individuale, să fie identificat și efectul concret al clauzei asupra poziției consumatorului, respectiv dezavantajul considerabil creat contrar cerințelor bunei-credințe.

De asemenea, Colegiul subliniază că obligația instanței de a examina din oficiu caracterul abuziv al clauzelor nu înseamnă că orice prevedere contractuală care nu a făcut obiectul unei negocieri individuale trebuie înlăturată. Instanța este ținută să verifice dacă prevederea respectivă se încadrează în criteriile legale ale clauzei abuzive, luând în considerare natura contractului, obiectul acestuia, circumstanțele încheierii sale, transparența clauzei și efectele produse asupra consumatorului.

Prin urmare, în măsura în care din examinarea documentației contractuale și precontractuale rezultă că prevederile contestate au fost prezentate într-o formă clară și inteligibilă, că obligațiile asumate de debitor și consecințele neexecutării acestora puteau fi cunoscute la momentul contractării și că nu s-a demonstrat crearea unui dezechilibru semnificativ în detrimentul consumatorului, nu există temei pentru constatarea caracterului abuziv al acestora doar pe motivul că au fost incluse într-un contract standardizat.

În acest context, Colegiul constată că apelantul nu poate obține declararea nulității clauzelor contractuale prin simpla invocare a caracterului preformulat al contractului, fără a demonstra, prin raportare la conținutul și efectele concrete ale prevederilor contestate, în ce mod acestea au creat un dezechilibru semnificativ în detrimentul său sau au încălcat obligația de transparență. Totodată, analiza instanței nu se poate limita la constatarea existenței documentului privind informațiile precontractuale, ci trebuie să vizeze și conținutul efectiv al clauzelor contestate, precum și modul în care acestea au fost comunicate consumatorului.

În consecință, în măsura în care verificarea individuală a clauzelor contestate confirmă respectarea cerințelor de transparență și lipsa unui dezechilibru contractual semnificativ, Colegiul apreciază că argumentele apelantului referitoare la caracterul abuziv al acestora sunt neîntemeiate, iar soluția primei instanțe privind încasarea obligațiilor contractuale este corectă.

Din considerentele menționate şi având în vedere faptul că, hotărârea primei instanţe este întemeiată şi legală, iar motivele invocate de apelant sunt neîntemeiate, Colegiul Civil ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat şi de a menține hotărârea primei instanțe

În temeiul art.385 lit. a), 390, 276[4] alin. (4) CPC RM colegiul civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Nord,-

Decide:

Cererea de apel depusă de Derghiliov Alexandr prin intermediul avocatului Bălănuță Ion, se respinge.

Se menține hotărârea Judecătoriei Soroca (sediul Florești) din 05.06.2026, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de BC „Moldova-Agroindbank” SA către Derghiliov Alexandr privind încasarea datoriei contractuale şi cheltuielilor de judecată.

Decizia este definitivă și irevocabilă de la pronunțare.

Președintele completului,
judecător Grosu Stanislav

Judecătorii: Țihonschi Alina Mariana Sajin